

Referat despre medicina in Egiptul antic

In mod deosebit, de un foarte bun renume se bucura in antichitate medicina egiptenilor. Despre medicii lor vorbeste andelung si cu admiratie Herodot. Hipocrat a studiat medicina la Memfis, unde se afla si marea biblioteca a templului lui Imhotep. Iar Teofrast, Dioscoride si Galenos citeaza mereu retete medicale pe care ei le primisera de la medici din Egipt.

S-au gasit mai multe retetare egiptene; dintre acestea, mai importante sunt: cel continut in Papyrusul Ebers (unde, pe 110 coloane sunt adunate tot felul de retete grupate pe boli, apoi un mic tratat de fiziologie, indicatii de higiena, precum si multe formule magice); de asemenea, cel din Papyrusul Smith care, pe langa 13 formule medicale-magice, mai contine si 48 de paragrafe in care sunt descrise diferite tipuri de rani si fracturi, cu respectivele indicatii de tratament.

Egiptenii atribuiau cauzele bolilor (dar nu si ale fracturilor, sau ale ranilor) unor demoni, care trebuiau alungati cu ajutorul unor formule magice, dar concomitent, si prin respectarea sfaturilor indicate in retetele medicale. Vrajile, deci, trebuiau sa fie insotite de suportul material al unui medicament. Medicina si magia erau doua profesii cu totul distincte; probabil ca medicii si vrajitorii se respectau reciproc; in orice caz, nu erau in conflict unii cu altii.

Medicii erau formati in scoli de medicina, care functionau pe langa temple; erau mandri de scolile in care invatasera si pe care tineau sa le mentioneze ca pe un titlu de onoare. Erau impartiti pe specialitati: internisti, oftalmologi, chirurgi, stomatologi, etc. Retetele lor erau foarte complexe, acumuland o multime de substante, vegetale, minerale, sau preparate din parti ale unor animale, sau din insecte (de ex., scarabei uscati si pisati). Toate substantele erau prescrise in doze foarte precise si combinate dupa o tehnica farmaceutica bine stabilita. Ingredientele dezgustatoare (de ex., fecalele) aveau rostul magic de a speria demonii care cauzau maladia.

Multe din aceste retete stravechi mai sunt inca si azi in uz in Egipt; altele au trecut in farmacopeea greaca, prin intermediul careia apoi s-au transmis farmacopeei europene din Evul Mediu. Retetele sunt redactate intr-adevar stiintific, dupa o schema fixa care cuprinde cinci puncte: denumirea bolii, descrierea simptomelor, diagnosticul, prognosticul si posologia. Interesant de observat faptul ca, in cazuri disperate, medicul isi recunostea incapacitatea de a vindeca (ceea ce vrajitorul nu recunostea niciodata).

Medicii egipteni cunosteau bine anatomia externa a omului. Ca anatomie interna, cunosteau oasele si organele interne afara de rinichi fara sa poata face o distinctie clara intre muschi, nervi, vene si artere: pentru toate acestea aveau in limba egipteana un singur cuvint. Dadeau explicatii corecte functiilor muschiului cardiac si vaselor, care pornesc toate de la centrul motor inima. Vindecau laringitele si bronsitele, pe care le tratau si prin inhalatii, cum sunt tratate azi.

Combateau cu succes constipatia si viermii intestinali; tratau retentia si incontinenta urinara; iar pentru tratamentul afectiunilor rectului exista un anume medic, specialist, care purta onorabilul titlu

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

de "paznic al anusului"! Ficatului ii dadeau mai putina importanta. Aveau tot dupa marturia lui Herodot specialisti "medici de dinti"; apoi, foarte priceputi ginecologi, care ne-au lasat descrieri corecte ale afectiunilor uterului, metritelor, s.a. De asemenea, numerosi oftalmologi (in Egipt, bolile de ochi fiind si azi frecvente), a caror fama ajunsese pana in tari inde partate. Erau renumiti pentru tratamentul afectiunilor pleoapei, a conjunctivitei granuloase, a leucomului si a cataractei. Numai Papirusul Ebers contine aproape o suta de retete pentru bolile de ochi.

In fine, foarte priceputi erau si chirurgii egipteni, lin tratat de chirurgie osoasa, datind din mileniul al III-lea i.e.n., expune 48 de cazuri de fracturi, luxatii, contuzii, entorse. Chirurgii egipteni care nu prescriau niciodata medicamente au fost cei dintii care au practicat punctele de sutura pentru inchiderea marginilor unei rani, precum si primii care au folosit atelele in caz de fracturi.